

O tom, co nabízí víra

Základ kázání: Ko 3,1

Čtení: Matouš 16,13-26

Kol 2,20-3,4 Jestliže jste spolu s Kristem zemřeli mocností světa, proč si necháváte předpisovat: neber to do rukou, nejz, nedotýkej se - jako byste stále ještě byli v moci světa? Jsou to lidské předpisy a nauky o věcech, které se použitím ničí. Vydávají se za moudrost jako zvláštní projev zbožnosti, sebeponižování nebo tělesné umrtvování, ale nic neznamenají pro ovládnutí vášní.

Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě.

„Věříme v Krista,“ vyznáváme coby křesťané. Co ta věta ale všechno znamená? Když se učedníci snažili popsat, za koho Ježíše kdo považuje, a když měli vystihnout, jak ho vnímají oni sami, měli s tím potíže. Už tehdy. Bylo to při rozhovoru, který se dle Matoušova vyprávění odehrál poblíž Cesareje Filipovy, což bylo místo honosné a bohaté a tihle chudí učedníci mohli při rozhovoru se svým chudým mistrem koukat na nádherný palác z bílého mramoru, který dal postavit politik jménem Herodes na počest římského císaře.

Kdo je vlastně Ježíš? Byl to jejich učitel, znali ho osobně a zblízka (a zblízka na člověku vidíte i to, co vám třeba není dvakrát milé), ale teď se trochu rozhlédli: co o něm říkají lidi? Když vám lidi o někom něco řeknou, vyjadřují tím toliko svůj názor, svou zkušenost nebo předsudek, ale pak je na vás, abyste si to nějak vyhodnotili a ujasnili pro sebe.

A tak se o tom učeníci rozprávěli. Spousta lidí si Ježíše

nevšímala nebo je moc nezaujal a některým byl spíš protivný. Už tehdy. Pak byli lidé, které něčím zaujal, a ti ho považovali za jednoho z významných či snad nejvýznamnějších mužů svého národa a srovnávali ho s někým z minulých dob, protože vzory a velikány lidi hledávají spíš tam než ve své době a ve svém okolí.

„Takhle to lidi povídají, ale my v tobě vidíme víc,“ povídá učedník Petr: „Ty jsi Kristus!“ Kristus není jméno, slovem Kristus nebo mesiáš se míní ten (jeden), koho Bůh pověřil, aby lidem nabídl dobrý a nepromarněný život. Takový život, který má cíl, a ten cíl po celou dobu dává jeho životu hodnotu, jakou může nabídnout jen Bůh. Ty máš od Boha tohle poslání, ty jsi pro nás Kristus, na tebe spoléháme a věříme ti.

„To nemáš ze sebe, to je Boží dar,“ řekl mu Ježíš, ale pak k tomu dodal, že bude muset hodně trpět a dokonce špatně skončit. Petr opáčil: „Trpět? Pane, my ti věříme, ale měj rozum a vezmi to za jiný konec.“ Na což mu Ježíš odpověděl: „Klid se mi z cesty satane, teď jsi mi kamenem úrazu: to, co povídáš, z Boha není, to je čirá člověčina.“ Čemuž čtenář Bible porozumí, až když si přečte o ukřižování a o tom, že nám právě až tou Ježíšovou potupnou smrtí Bůh otevřel bránu, kudy se opravdu dojde k vytouženému cíli. A jinudy že to nepůjde.

Petrově poznámce se není co divit. Představte si honosný palác z bílého mramoru a v něm nůbl lidi v drahých róbách a o kus dál si představte pár ošuntělých postav kolem dřevěného kříže, a teď se máte smířit s tím, že Boží církev je to druhé. Koho by lákala a čím? Však taky když se církev dostala k moci, vypuklo zkrášlování. Došlo i na ty paláce: buď nové nebo stačilo pohanům zabavit ty jejich. A podepsalo se to i na podobě misie: běda nevěřícím, však my vás naučíme věřit po našem! Začalo to slovem a službou, jenže pak i mečem a ohněm. Zabíjelo se přitom (a znásilňovalo, rabovalo, dychtilo a křivě svědčilo, protože když se začne válčit, jde desatero k ledu). Na trička se dává nějaký znak, který má oznamovat, že my jsme na té správné straně. Tihle si na dres tenkrát - jak jinak - namalovali kříž.

Táhni ode mne, satane, jsi mi kamenem úrazu, pravil Ježíš Petrovi a v pozdějších časech asi ještě leckomu, kdo bezostyšně prahne po moci a vlivu a bohatství a zakrývá to řečmi o dobru, jež chce konat. I tohle církev předvedla a nejen ona. Dějiny však nejsou černobílé a v těžké době vznikala i skvělá umělecká díla (často s obtížemi, protože zachránci světa zbožňují cenzuru) a vždycky se děla spousta obětavé práce pro lidi v nouzi, což mocní často zanedbávají, tak aspoň nemají rádi toho, kdo na to upozorní, a zpravidla ani ty, do tu práci dělají za ně.

Žijeme v době, kdy se křesťanů a církví na názor nikdo příliš neptá. Co si o tom myslíme - zda je to tak dobře nebo ne - to je jedna věc; druhá věc je, že už se to sotva změní: křesťanská země (v té podobě, jak to bylo před pár stovkami let) už asi nikdy nebudeme. To však neznamená, že by měla zmizet i víra. Právě naopak: to nejlepší z víry by mělo přicházet do lidské společnosti pořád. Jak to máme dělat, když se nás nikdo neptá? Dnes už klasická věta k tomu praví: Křesťanská víra není bič, kterým druhé k něčemu přinutíme; je to květina, ke které jim dáme přivonět.

Co znamená dát někomu přivonět k víře v Krista a jak se to dělá, o tom se víc píše v dopise, který napsal asi někdo z žáků apoštola Pavla a my ho máme v bibli.

Když jste spolu s Kristem zemřeli mocnostem světa, proč si necháváte předpisovat neber to do rukou, nejez, nedotýkej se - jako byste stále ještě byli v moci světa? Protože jste byli s Kristem vzkříšeni, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží.

Nebo to zkusme říct takhle: Církev je ta parta pod křížem, nikoli v paláci, který komusi nechal vystavět Herodes. Pro Herodův palácový svět a zrovna tak pro všechny ty nadšence či fanatiky, kteří se rozhodli napravit svět po svém, jste dost nepoužitelní - tak proč si necháváte vnucovat jejich pravidla? Ta vás k životnímu cíli nepřivedou. Hleďte to, co vám nabídl Kristus: nepromarněný život, kterému dává hodnotu nikoli váš

úspěch, ale Boží láska.

Věta „Hleďte to, co je nad vámi“ vůbec neznamená hurá pryč od normálního života. Právě naopak: Pravidla Božího království pro nás platí právě tady a teď. Jestli pro jiné neplatí, jejich škoda, pro nás ano. Kristův kříž však není značka “příkázání směr jízdy” a náš úkol není všechny do té uličky dostat. Spíš je to pozvánka - pojdte (s námi) tudy, stojí to za to! A bude dobře, když přitom naše křesťanská společenství nebudou smutná, uzavřená, netolerantní, ustaraná a vlastně nudná.

Věřit znamená žít bohatě a tvořivě a naplno (i kdybych byl kdovíjak chudý). Za člověka pořád někde někdo rozhoduje (plyne z toho hromada zákazů a povinností), v jednom kuse vás někdo do něčeho tlačí (třeba do nějaké tradice nebo do dnešních trendů a zvyků) a pořád vás něco bude omezovat (nedostatek časů, prostředků a sil). Takhle to máme všichni a vždycky to tak bylo, ale apoštolův žák k tomu dodává: Když jste křesťané, tak ta pravidla, omezení a tlaky vezměte na vědomí, ale hleďte přitom (a hlavně!) to, co je nad vámi a nad všemi těmi omezeními, tlaky a pravidly. Nad vámi je Kristus na pravici Boží neboli Boží láska a s ní spojená naděje a pokoj. Když si tohle pustíme života a zůstaneme napojeni na tenhle zdroj, to se pak můžeme nechat vnitřně obnovovat a vůbec nemusíme být čím dál zkostnatější, unavenější, bázlivější a smutnější.

„Za koho mě lidi považují?“ zeptal se Ježíš. No: někteří se o tebe vůbec nezajímají a někteří ano. „A za koho mě považujete vy?“ ptal se dál. „Za toho, kdo nám otevřel cestu k Bohu,“ odpověděl Petr. „Ano,“ řekl Ježíš, „až na to, že to není vaše cesta k Bohu, ale Bůh přichází za vámi a už je blízko. Ale nepůjde to bez mého utrpení.“

Bylo to tak, jak Ježíš řekl. Úspěchy a prohry se díky tomu měří trochu jinak než předtím a Ježíšův kříž se stal symbolem Boží naděje a lásky, o kterou se celoživotně můžeme opřít. A k tomu všemu můžeme dát lidem přivonět - jestli chcete, pojdte s námi

tudy, opravdu to stojí za to.

Poslání a požehnání:

Coby křesťané vezměte na vědomí všechna pravidla, omezení a tlaky, co jich kolem sebe máte a kterých se jen tak nezbavíte, ale hledejte přitom (a hlavně!) to, co je nad vámi a nad všemi těmi omezeními, tlaky a pravidly a nad všemi, kdo je na vás nakládají.

Nad vámi je Kristus na pravici Boží: úspěchy a prohry se díky tomu měří jinak, než to my lidi dělááme, a Kristův kříž se stal symbolem Boží naděje a lásky, o kterou se celoživotně můžeme opřít.

Boží všemohoucí láska přináší do našeho světa odpuštění a s ním i spravedlnost a pokoj. Ty ať vás provázejí a chrání, kamkoli vaše kroky povedou, a ať jsou požehnáním i pro lidi, se kterými se setkáte. Amen.